

VINOHRADSKÝ ZPRAVODAJ

12. 10. 2013

32/2013

SBOR CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE PRAHA – VINOHRADY

Londýnská 30, 120 00 Praha 2

PROGRAM SOBOTNÍ BOHOSLUŽBY

12. října 2013

9.30 – 10.30 Sobotní škola *uvádí Kubík Tomáš*

Společná píseň č. **85** a modlitba
Sobotní škola v malých skupinách
Sbírka na misijní projekty CASD
Společná píseň č. **64** a modlitba

10.30 – 10.45 Přestávka

10.45 – 12.00 Bohoslužba s kázáním *uvádí Fuksa Josef*

Varhanní preludium: *Petřvalský Lukáš*
Společná píseň č. **279**
Sborová oznámení

Introit: **Ž 30,5-6**

Společná píseň č. **186**

Přímělná modlitba: *Pavlík Martin*

1. čtení z Bible – **Iz 55,6-9**: *Jiráňková Hana* (vsedě)

Sborová píseň: Petr Erben: „Velebí duše má Hospodina“
(Suita liturgica)

2. čtení – **Mat 11,2-6**: *Šubrt Jiří* (vestoje)

Modlitba před kázáním: *Dudrová Eva*

Kázání – Čák Csaba

„Víra ve víru pochybností“

Hudební přednes: *Vlach Šimon*

Společná píseň č. **209**

Modlitba: *Čák Csaba*

Sbírka pro potřeby sboru

Poslání: **1 Tes 3,11-13**

Společná píseň č. **280**

Varhanní preludium

14.00 Odpol. shromáždění s kázáním: Roubíčková Drahoslava

PROSÍME VŠECHNY o VYPNUTÍ MOBILNÍCH TELEFONŮ BĚHEM BOHOSLUŽBY.

OZNÁMENÍ SBORU VINOHRADY

1. Dnes dopoledne nám kázáním Božího slova poslouží bratr Csaba Čák, odpoledne bude kázat sestra Drahoslava Roubíčková.
2. Příští sobotu nám kázáním poslouží bratr Patrik Mašata.
3. Mládež tráví víkend na Karolíně. Myslíme na ně a přejeme jim pěkný a požehnaný společný čas.
4. Schůzka seniorů se koná zítra, v neděli 13. 10. ve 14 h v učebně Společenského centra. Příspěvky k programu jsou vítány.

Minulou sobotu byly vybrány tyto dary:

1119 Kč Sbírka pro misijní účely CASD

5660 Kč* Sbírka pro potřeby našeho sboru

0 Kč jiné dary

*tj. **71 % částky potřebné na nejnnutnější výdaje provozu sboru**

Oběžník k Sobotě stvoření 26. října 2013

Přečíst a vyvést ve sborech v sobotu 12. nebo 19. října.

Praha 10. října 2013

Milé sestry a bratři v Kristu,

"Podívejte se na ptáky na obloze. Nesejí, nesklízejí, neshromažďují do stodol, ale váš nebeský Otec je živí. Nejste snad vy mnohem dražší? Copak si někdo z vás samými starostmi prodlouží život o jediný den? A proč si děláte starosti s oblečením? Pomyslete na polní lilie, jak rostou. Nepracují ani nepředou, ale říkám vám, že ani Šalomoun ve vší své slávě nebyl oblečen jako jedna z nich. Jestliže tedy Bůh takto obléká polní trávu, která dnes je a zítra bude hozena do pece, neoblékne snad mnohem spíš vás, vy malověrní?" (Bible, Evangelium podle Matouše 6:26-30)

Pán Ježíš nám představuje našeho nebeského Otce jako geniálního Stvořitele a pozorného udržovatele všeho svého stvoření. Obrací naši pozornost k Bohu tak mocnému, že nic v celém vesmíru jej nemůže nijak odchýlit od žádného jeho záměru, k Bohu tak nesmírně milostivému, že jako starostlivý Otec zvedá, povzbuzuje a chrání každé své dítě. Odevzdání se tomuto úžasnému Stvořiteli s plnou důvěrou je Ježíšova radikální odpověď na všechny obavy, starosti a pocity zmaru v tomto světě. Ano, Bůh, který každého z nás ze své lásky stvořil a ve svém Synu a Duchu každého z nás mocně zachraňuje pro celou věčnost, je tou nejlepší a nejhlubší odpovědí na všechno zlo a trápení tohoto světa. Je tou nejlepší zprávou i pro všechny naše starostmi ztrápené a rozrušené příbuzné, sousedy, přátele a spoluobčany ve městě či obci.

Využijme jedinečnou Sobotu stvoření, kterou bude naše církev na celém světě slavit poslední sobotu tohoto měsíce, 26. 10. k takovému Ježíšovu obrácení všech v našem okolí k veliké moci, pozorné péči a nesmírné milosti našeho společného Stvořitele. Pozvěme osobně či prostřednictvím nového misijního časopisu církve *Za obzorem*, vhodných knih, filmů či programů internetové televize církve Hope TV děti, mládež, rodiče i seniory k oslavě Božího stvořitelského díla v přírodě a v srdci, odpovíme na starosti lidí kolem nás spolu s Ježíšem naléhavou výzvou k osvobozující důvěře a zachraňujícímu odevzdání se do Jeho péče a vedení.

S přáním Božího pokoje a požehnání Vaši bratři v Kristu

Mikuláš Pavlík
předseda ČS unie

Tomáš Kábrt
ved. odd. komunikace ČS unie

O NÁS A OVCÍCH

Iz 53,6

kázání ze soboty 5. 10. 2013 – br. Jan Bárta

Dnešní svět je plný zmatku, zdá se. Obávám se, že svět byl plný zmatku vždycky. O zkáze světa hovořil už náš Pán. Psali o ní evangelisté. Psali o ní autoři epištol. Kázal o konci světa Savonarola, mluvil o něm Hus, Prokop Holý, Jan z Rokycan. Mluvili o něm nejen reformátoři, ale i jiní moudří muži. Konec světa, dokonce jeho datum, mezi jinými určil i jistý farmář William Miller a jeho následovníkům začali říkat adventisté. Od té doby uplynulo 169 let. Svět stále spěje k zániku, ale my jsme stále tu a nám starším se zdá, že už je to někdy k nevydržení.

V čem je náš současný svět jiný a nikdy před tím takový nebyl, je věc víc než jasná.

1. Na zeměkouli žije víc než sedm miliard lidí. Tolik lidí na světě patrně nikdy v jedné chvíli nežilo a nárůst obyvatelstva stoupá geometrickou řadou. Za padesát let nás tu má být skoro dvojnásobek.

2. Lidé jsou propojeni mezi sebou tak úzce jako nikdy před tím. Jsou propojeni pomocí nejmodernějších informačních technologií. Kam se na ně hrabou výtěžky dvacátého století – rádio a televize. Můžeme se spojit ve stejnou chvíli s kýmkoliv na druhém konci světa. Někteří tvrdí, že díky přenosu internetu nedošlo ještě ke světové válce. Zůstává však otázkou, co z našeho života takový převrat v rozvoji informačních technologií udělá. Kloužeme po povrchu, jsme zahlcováni informacemi, které jsou nám k ničemu, čímž jsme stále méně schopni skutečně hlubokých a hodnotných mezilidských vztahů.

Pokusme se však charakterizovat svět, který od nás není vzdálen tisíce kilometrů. Nedívejme se na něj s odstupem vzdálenosti cesty na Měsíc. Nastavme zrcadlo tomu světu, ve kterém žijeme. Neříkejme mu svět, říkejme mu naše země, naše město, náš dům, naše rodina, já sám.

O naší zemi se říká, že je nejsekularizovanější zemí na světě. Kostely zejí prázdnotou. Církev je vnímána přes restituce a tedy výrazně negativně. Lidé mají nechuť k organizovaným církvím. Jediné, co na nás vidí většina obyvatel naší země pozitivního je charita.... Tak nějak nás ale vnímali už komunisté. Proto nezrušili úplně jeptišky. Kdo by opuštěným lidem utíral zadnice, přebaloval je, krmil, dosloužil jim v závěru jejich života? Tuto roli církvím, tedy sociální a humanitární, nikdo neupírá ani dnes. Ba co víc, zdá se, že je to to jediné, co většinová společnost od nás, od církví, očekává. Zda je to tak dobře, je na jinou diskusi.

Připomeňme si však další specifika naší země. Prvenství v Evropě držíme třeba v nepohřbívání nebožtíků. Je prý to někde až devadesát procent mrtvých, které nemá kdo pohřbít. Ztěžují si zastupitelstva, že to stojí obce mnoho peněz. Zdá se však, že hlavní příčinou popření základní tradice držené v naší zemi po staletí, nejsou finance. Tento dosti tragický obraz naší společnosti je výpovědí o ztrátě smyslu života, o ztrátě naděje, že náš život má smysl a svůj přesah do věčnosti. Smrt

bez obřadného konce, znamená popření základních tradic společnosti, v níž žijeme, a může mít dalekosáhlé důsledky. Už dnes je předzvěstí rozpadu komunit, rozpadu společnosti. Umírání a smrt jsme skryli za brány ústavů, nemocnic. Obecně je u nás smrt vnímána jako tragédie, kterou není vhodné připomínat. Smrt je něco definitivního a stává se pro ty živé strašákem. Většina lidí žije bez perspektivy. Jejich život je jen epizodou, pro kterou je vhodné pojmenování knihy jednoho amerického autora „Ubavit se až k smrti“. V takovém životě, který je postaven na užití si přítomnosti na maximum, nestojí vstříc smrti žádná naděje, pro kterou by stálo žít, přinášet oběti, snášet sebezapření a odříkání. „Žijte podle svých vlastních představ“, dočítáme se z reklam a jsme stále více, v kontextu současného životního stylu, takové neuskutečnitelné výzvě uvěřit.

Další charakteristika naší společnosti je v kontextu podobného pohledu na život, jenž jsem zmínil. Za posledních dvacet let se zdvojnásobil počet neúplných rodin. Jen sotva polovina dětí v naší zemi žije s oběma rodiči do svých patnácti let pohromadě.

Mluvit o stavu v politice se zdráhám a jako občan této země z ní mnoho radosti nemám. Hrouť se zaběhané systémy, není oč opřít naše vyhlížení do budoucnosti.

A co naše město? Co náš dům? Uzavíráme se za dveřmi svých bytů oddělení od svých sousedů sotva patnácticentimetrovou stěnou. Přestože vedle sebe žijeme dlouhá léta, neznáme se, nevíme o sobě.

A co naše společenství? Je hezké, že se objímáme a popřejeme si požehnanou sobotu, ale kolik času jsme ochotni věnovat mimo těch dvou tří sobotních hodin bohoslužby skutečnému nesení trápení, jak říká epištola: „*Jedni druhých břemena neste a tak plňte zákon Kristův*“. Dovolili jsme, aby byl náš život diktován vlastním sobectvím. Znáte to z reklam: „Udělej si radost“. Pamatujete si, že by tak někdy mluvili naši prarodiče? Další reklamní slogan: „Konečně můžeš dělat, co chceš!“ Abychom si mohli dělat skutečně, co chceme, to by tu nemohlo být těch zbývajících sedm miliard lidí. A kdybychom dokonce mohli dělat to, co chceme, víme opravdu, co chceme? Jsme opravdu ve svých rozhodováních a volbě svobodní? Není naše svoboda i v tom rozhodování limitována naším vlastním sobectvím, neznosvobodňují nás naše různé závislosti, naše náchylnost ke hříchu?

A to se nechci dlouze zabývat, jakým problémem je v naší zemi závislost na různých formách drog, na gamblingu, na počítačových hrách. Nedokážeme se ubránit různým závislostem, ať vykřikujeme do světa, že jsme svobodní sebehlasitěji.

Mám dobrého známého, kazatele. Ten mi už před lety, když jsem kritizoval jistou nesvobodu a přílišnou dogmaticčnost v oficiálních církvích, včetně té naší, řekl: „Milý bratře, lidé jsou ovce. Oni potřebují, aby jim někdo nalajnoval cestu, určil jim trasu. Oni potřebují, aby jim z kazatelen někdo jasně řekl, co mají či co nemají dělat.“ To víte, že jsem se tenkrát bránil. Já milovník svobody a přesvědčený zastávce nezávislosti. Často jsem si v průběhu let na jeho slova vzpomenu. A řeknu vám, stále víc se s jeho myšlenkou ztotožňuji.

V tom přetechizovaném světě, v tom světě, který se nás snaží přesvědčit o tom, že si v něm můžeme dělat, co chceme, že jsme svobodní, že jsme nezávislí, se ve skutečnosti chováme tak, jak o tom píše prorok Izajáš:

Izajáš 53, 6

„Jako ovce jsme zbloudili. Každý jdeme svou cestou.“

Nevím, zda žijeme na samém konci světa. Jedno je však jisté, žijeme v představách, že si smíme vést svou a jsme na tom stejně jako ty ovce, o nichž se před se dvěma tisíci osmi sty léty zmiňoval Izajáš.

Jak už jsem řekl, jsme nejsekularizovanější zemí světa. Většinou obyvatel naší země by bylo k smíchu, kdyby se v záhlavích celostátních deníků, stejně jako na hlavních stránkách webových portálů sociálních sítí objevil každé ráno citát z Bible. Přitom téměř v každých novinách, na každém mediálním portálu si může čtenář nejsekularizovanější země přečíst horoskop a podle něj, co toho „nevěřícího“ člověka čeká. A jde prokazatelně o nejčtenější místa v novinách.

Zbloudili jsme jako ovce. Proč?

Ještě to tu nezaznělo, ale je dobré připomenout, že pro zdravý vývoj ovce je třeba, kromě mnoha dalších věcí, jednoho velmi důležitého. Čeho, či spíše koho?

Pastýře.

Ovce, pokud je na pastvě, a na pastvu ovce, aby přežila, jít musí, musí mít pastýře. Bez pastýře se může ovce cítit svobodněji do chvíle, než pozná, že zabloudila. A ovce, ta zabloudí vždycky. Nemá smysl pro orientaci.

Lidé v dnešním světě se domnívají, že mohou vládu svých věcí unést sami, přitom však je stále jasnější, že jsme zbloudili. Neumíme žít v naprosté svobodě, nedokážeme být nezávislí. Psychoterapeuti mají ve svých ordinacích narváno. Unést nezávislost a svobodu pro člověka je stejně těžké jako pro ovci. Mysleme si o tom, co chceme, ale je to tak. Člověk je, snad v důsledku hříchu, uzpůsoben k životu v závislosti. Bez závislosti na pastýři je velké nebezpečí, že ovce zhyne. Ovce potřebuje pastýře a člověk?

Nemyslím si, že je nezbytné v dnešní době kázat o konci světa. Ženeme se do záhuby sami. Jsme bez pastýře.

Tedy, aby bylo jasno, pastýř tu je, ale co my s ním? Ten pastýř se nevnučuje.

Jan 10, 11

Já jsem dobrý pastýř. Dobrý pastýř položí svůj život za ovce.

Jan 10, 14

Já jsem dobrý pastýř, znám své ovce a ony znají mne, tak jako mne zná Otec a já znám Otce.

Je to tak jednoduché, že se lidé nevěřičně utíkají k horoskopům a astrologii a kartáčkám, vykladačům a já nevím ještě ke komu. Existenciální strachy semílají náš pocit svobody a proměňují jej ve směšnou hromadu různých závislostí. A pastýř? „Nejsme přece ovce,“ slyším.

A já říkám, že jsme. Jsme ti, kteří neumí naložit se svou svobodou v naprosté nezávislosti. Jsme ovce, které se potřebují na někoho spolehnout. Je to jediná možnost, jak přežít, jak žít. Spolehnout se.

A to je to slovíčko, které bychom si měli dnes po odchodu ze shromáždění zapamatovat. Stojí v kontrastu se slovem závislost – spolehnout. Slyšíte v něm tu krásu vydýchnutí. To slovo vyjadřuje, že něco smíme odložit. Smíme odložit zbytečné strachy z toho, že nedojdeme, že se ztratíme, že náš život bude bez ceny. Ve slovíčku - spolehnout je dokonce naznačena poloha našeho utrápeného těla. Ano, smíme si lehnout. Odpočinout.

Nenesme tíhu celého světa a starosti o něj sami, vždyť často neuneseme ani váhu těch starostí vlastních o nás samotné. Bez něj, bez pastýře je to marné. Jsme přece jen a jen ovce, tedy chtěl jsem říci lidé :-). Spolehněme se na pastýře, který nabízí vedení v časech zlých i dobrých, který nás nezbavuje naděje, že nezabloudíme a že dojdeme.

V tomto případě se mi nabízí ještě jeden obraz. Současné technické vymoženosti nám dovolují celkem v pohodě cestovat nejen virtuálně, ale i skutečně. Říká se tomu zpravidla turistika a s pravým návalem turistů se nejčastěji setkáme na letištích. To je mumraj! Všichni odněkud někam spěchají. Letiště nejsou cílem, ale jen přestupní stanicí. Letiště bývají vcelku vstřícné a moderně zařízené budovy, ale přitom je každý rád, že už je z nich venku. V obrazném smyslu slova, připadá mi, že jsme se od ovcí posunuli jen v tom namlouvání si, že někam jdeme, někam směřujeme a dotahujeme to v životě takových krajností, ne nepodobných turistice. Prostě, už nám nejde o to, někam směřovat, nejde o to někam jít, jde o to jen být v pohybu. Turistika není špatná věc, ale být celoživotním turistou je politování hodná situace. Správný turista se vrací ze svých cest. Turista, který se nemá kam vrátit, i kdyby létal první třídou, je tulákem.

Staročeština má pro toho, kdo je na cestě za jasným cílem krásný termín: poutník. A to je to druhé slovo, na které bychom měli pamatovat. Poutník ví, kam jde. Často to trvá dlouhé měsíce, roky, než dojde, ale jeho cíl je jasný a důležité je přece jen vytrvat.

Nevím, zda žijeme v závěru a na samém konci světa. Mezi námi, přeju si stále více, aby tady ten mumraj na naší zemi skončil, ale obávám se, že má touha po konci světa sílí s blížícím se koncem mým vlastním. Nechci stát se svými chmurami nad stavem světa v cestě těm, kteří věří v krásu dnů budoucích. A jen si vzpomeňme, na to, když jsme byli mladí, jak byl život krásný a chtěli bychom žít věčně, neboť jak praví Kazatel: „ Bůh nám vložil do srdce touhu po věčnosti.“

Navíc, my, kteří o blížícím se konci světa kážeme už sto šedesát devět let, my adventisté, budme ve svém pohledu na vývoj světa strážlivější a nenuťme našeho Pána jen pro vlastní zdání, aby měnil sebou samým určený čas navštívení pro náš svět. Nicméně, náš svět v pořádku není a my jsme si dnes chtěli říci, v čem je problém a kde by bylo možné najít řešení a cestu ven. Ano, cesta. To je řešení.

Připomněli jsme si, že se chováme jako ovce, ale jako ovce bez pastýře. Pastýř tu však je. Četli jsme o tom v Janově evangeliu. V čem je tedy problém? Trochu nám vadí, že bychom si měli přiznat, že tu cestu nezvládneme sami, že jsme na vlastní život sami krátkí, že sami sobě být pastýři nemůžeme. Přitom je to tak jednoduché: Následovat Pastýře, spolehnout se na něj. On nás rád povede. Někomu možná ten

obraz ovce vadí. Brání se tomu, že by měl být ovcí. Tak ať je poutníkem, který spěchá k svému cíli, ale mně obraz ovce nevadí. To pro obraz pastýře, na něhož smím spolehnout.

Hospodin jest můj pastýř, nebudu míti nedostatku. Na pastvách zelených pase mne, k vodám tichým mne přivodí. Duši mou občerstvuje, vodí mne po stezkách spravedlnosti pro jméno své. Byť se mi dostalo jíti přes údolí stínu smrti, nebudu se báti zlého, neboť ty se mnou jsi. Prut Tvůj a hůl Tvá, toť mne potěšuje. Strojíš stůl, před obličejem mým, naproti mým nepřítelům, pomazuješ olejem hlavy mé, kalich můj naléváš až oplývá. Nadto i dobrotu a milosrdenství, následovati mne budou po všechny dny života mého a přebývati budu v domě Hospodinově za dlouhé časy.

Pozvánka na koncert Štěpána Raka

od Karin Pospíšilové, koordinátorky Lékořice – Centra podpůrné péče (Thomayerova nemocnice v Krči):

Srdečně Vás zveme
na vzpomínkový hudební podvečer
s chovancem Masarykových domovů,
světovým kytarovým virtuosem, skladatelem,
profesorem pražské Akademie múzických umění.

**Přijďte v neděli 13. října v 17 hodin
do kaple Thomayerovy nemocnice.**

Štěpán Rak patří v současnosti k nejvýznamnějším kytaristům a skladatelům světa.

*Jeho osobitý, nezaměnitelný styl hry a splynutí s duchem hudby,
kterou interpretuje, přináší posluchačům jedinečný a strhující zážitek.*

*Jeho pětiprstová kytarová technika se stala legendou, kterou se jezdí učit kytaristé
z celého světa a jeho skladby jsou trvalou součástí repertoáru
nejvýznamnějších kytaristů současnosti. Procestoval se svou kytarou
doslova celý svět, když vystoupil v 76 zemích čtyř kontinentů.*

**Štěpán Rak
„když hraje ...
sám se stává hudbou“**

říká o něm
tvůrčí pracovní partner
Alfréd Strejček

Těšíme se na Vás!

Vstupné je dobrovolné.

Aktuálně z nakladatelství Advent-Orion Praha

(pro sborová oznámení)

• Mimořádné číslo časopisu **Advent 9/2013** je rozděleno do dvou brožur. V první, která je určena pro dospělé, jsou texty modlitebních přednášek. Jejich název je Na cestě za Ježíšem. První přednášku napsal předseda Generální konference Ted Wilson, poslední je připravena z kázání Ellen Whiteové, ostatní přednášky vytvořil Larry Lichtenwalter, děkan Teologické fakulty Středovýchodní univerzity v Bejrútu. Modlitební týden bude od 2. do 9. listopadu. Druhou brožurou je čtení pro děti při modlitebním týdnu, které obsahuje mnoho zajímavých příběhů, ale také kvízů a přesmyček.

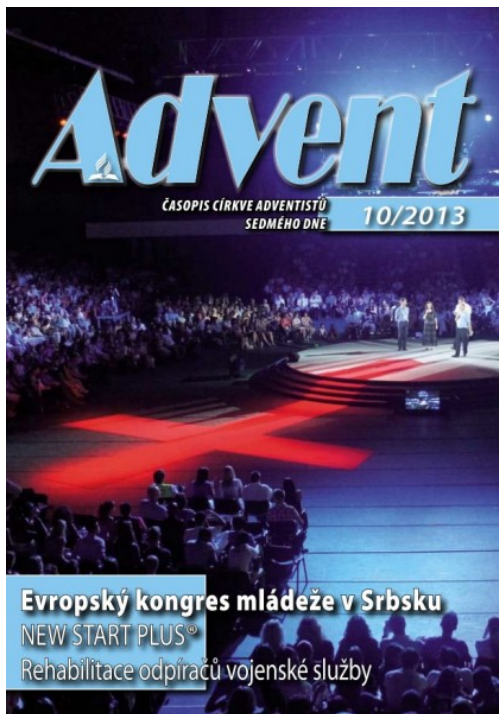
• K dispozici je **Advent 10/2013**

• Kniha Morrise Vendena: **Zázrak znovuzrození** vede k přemýšlení nad duchovním obrácením, které je podmínkou pravého vztahu s Bohem. Autor se zamýšlí nad tím, proč je zvláště pro adventisty čtvrté nebo páté generace obtížné se Bohu odevzdat, a aktualizuje Ježíšovu výzvu: „Musíte se narodit znovu.“ Knihu najdete v traktátu.

• Dětská kniha **Zázraky stvoření 2 – zrak – hmat – chuť** autorky Bronislavy Hyvnarové přináší zajímavé informace ze světa zvířat. Na základě úžasné rozmanitosti smyslů si malí čtenáři mohou uvědomit zázrak toho, že dokážou vidět, cítit a chutnat, a učit se poděkovat za to svému Tvůrci. Ilustrace vytvořila Alice Danielovská.

• Celý příští rok nás budou v Jitřence provázet texty z Matoušova evangelia s názvem ...dobrá zpráva pro každý den. **Denní zamyšlení pro rok 2014** přinášejí nový pohled na první novozákonní knihu Bible. Výklad je doprovázen příběhy z autorova života, které ilustrují vliv Ježíšových slov a činů na současného člověka žijícího v našem světě. Autorem Jitřenky je Vlastimil Fürst.

• Přijímáme objednávky na knihy **Strom přes mou cestu** – napsal Larry Yeagley (vychází v říjnu) a připravovanou knihu básní Samuela Martaska **Betlémská hvězda**.

NAROZENINY OSLAVILI/OSLAVÍ:

Blahopřejeme!

Kubík Tomáš	18. 10.
Špinarová Jana	20. 10.
Pokorný Jaromír	20. 10.

Přejeme vám všem hezký a požehnaný celý týden!

Vzpomeňte kdykoli na poslání tohoto týdne – **1 Tes 3,11-13**:

¹¹ Sám Bůh a náš Otec a náš Pán Ježíš kéž urovná naši cestu k vám.

¹² A vás ať Pán rozhojní a dá vám oplývat v lásce k sobě navzájem i ke všem lidem, jako i my máme lásku k vám, ¹³ ať tak upevní vaše srdce, aby byla bezúhonná v svatosti před Bohem a naším Otcem v příchodu našeho Pána Ježíše se všemi jeho svatými. Amen.

Fond naléhavé pomoci. Ti, kteří by rádi přispěli na tento účel, mohou zasílat prostředky, které se rozhodli věnovat, na sborový účet číslo: 1871369/0800, variabilní symbol 77777.

Sbor PRAHA VINOHRADY – kontakty:

KAZATEL SBORU VINOHRADY	M. Balcar	734 791 459
PRVNÍ STARŠÍ SBORU	V. Klouda	724 607 200
STARŠÍ SBORU pro křesťanský domov	J. Fuksa	724 607 270
STARŠÍ SBORU pro seniory	V. Kubík	737 947 439
TAJEMNÍK	R. Vlach	602 285 135
SPRÁVCE	T. Chytrý	774 075 470

Informace o zpravodaji:

Příspěvky do zpravodaje zasílejte nejpozději do ČTVRTKA.

Na uvedenou e-mailovou adresu můžete také zasílat žádosti o zaslání zpravodaje elektronickou poštou. www.sborvinohrady.cz, vinohradsky.zpravodaj@email.cz